

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Alexandra Turcu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DELASKELA, SORIN

Destrămare / Sorin Delaskela. - Pitești : Paralela 45, 2019
ISBN 978-973-47-3076-6
821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

SORIN DELASKELA

destrămare

EDITURA PARALELA 45

Editura Paralela 45

Cuprins

Lucrurile ritmice / 7
That Old Feeling / 21
Bărbatul destrămat / 29
Lucruri imponderabile / 36
Infidelitate / 48
Plaja pustie / 73
Animalul obscur / 87
Straturi polimerice / 100
Patruzecișicinci / 114
Budapesta / 146
Pragul lactat / 154
Narcotic / 168
Inimile noastre prăpădite / 175

Lucrurile ritmice

Duminică dimineața, indiferent de starea vremii, mă găsiți pe fostul stadion CFR. Alerg fără grabă, contemplând ce a mai rămas în picioare din acest loc cândva plin de freamăt. Cu ani în urmă, ici-colo de-a lungul pistei erau panouri din tablă. Încă se mai puteau desluși vechi îndemnuri la o viață închinată muncii și păcii. Litere sfâșiate, roșii și albastre, caligrafiate cu o migală desăvârșită, demnă de o cauză mai bună. Înscrieri atinse de o paloare adâncă și fără recurs. Din gard nu a mai rămas mai nimic. Câteva ochiuri ruginite de plasă metalică, prinse în cadre rigide; par opera nocturnă și dezlănătă a unui păianjen opioman.

Tălpile bascheților tasează, scrâșnind, zgura violacee. Trec prin dreptul turnurilor de proiectoare, longiline și scheletice. Sus, ogive din aluminiu, filamente a căror incandescență taie câmpul nocturn în fâșii de lumină lăptoasă. Alunec ușurel până ce apare, în dreapta, clădirea fostelor vestiare. Apoi tribuna oficială, un corp distrofic, abandonat, dar cu un chip vesel, plin de graffitti, de cercuri mov și expresii condensate, obscene și microbiste. Câțiva plopi bătrâni păzesc locul – sunt aici din timpuri vechi. Sub foșnetul lor firav s-au ridicat aceste tribune, s-au contopit oamenii și strigătele lor ciudate, loviturile de pedeapsă, lacrimile, uralele și toată nebulia.

Vremurile de glorie ale acestui loc s-au stins, pentru totdeauna, nimic nu le va mai readuce la viață vreodată. În urmă cu doi ani au vrut să dărâme stadionul și să construiască un hipermarket. Dar până la urmă nu s-a întâmplat nimic, slavă Domnului! Au fost, e adevărat, niște proteste. Câteva asociații eco și cluburi sportive, destul de vehemente, deși de mică amploare, s-au agitat străbătând bulevardul Lascăr Catargiu, strângând semnături. Voci și chipuri sub porta-voci, în zumzetul vesel al stegulețelor din plastic, de un verde opalin. Oricum, important e faptul că pe fostul stadion lucrurile au rămas pe mai departe neschimbate, într-o lentă și plăcută degradare. Nu am apucat să semnez nicio petiție. Pur și simplu la orele acelea eram la serviciu. Altfel, desigur, aș fi semnat, fără nicio ezitare, primind un ecuson cu imaginea unui delfin azuriu, împărțind pliante Royal canin, bând ceai din păhăruțe de hârtie cerată, alături de toate figurile acelea vag cunoscute și joviale, de care, totuși, nu simt că mă leagă mare lucru, dincolo de oboseala urbană continuă și difuză care ne strânge în brațele ei de gibbon.

Chiar dacă stadionul a fost scos din circuitul sportiv de foarte multă vreme, porțile lui au rămas deschise pentru cei care vor să-și plimbe câinii, să joace o partidă de fotbal, amicală, sau pur și simplu să alerge pe pista aflată încă într-o stare acceptabilă. Locul a rămas pe mai departe unul dintre bunurile comunității, o fantomă întreținută de serviciul de salubritate al orașului, un paradis degradat, al nimănui și al tuturor deopotrivă.

Numele meu e Filip Maximilian M. Sunt un bărbat trecut bine de jumătatea vieții. Săltând ritmic din rotule și gambe, îmi trăiesc cu intensitate clipele de atletism crepuscular, purtat de iluzia că timpul nu e un adversar atât de redutabil pe cât ni se spune. Încerc să rămân în prima linie, deși e destul de limpede faptul că locul meu e undeva în tribune.

That Old Feeling

— Mă dor picioarele, se plânge micuțul.

Și abia atunci Filip Maximilian își dă seamă că îl grăbește. Așa că își potrivește mersul, pașii lui de mare gibbon își diminuează amploarea, se mulează acum pe ritmul pașilor micului gibbon Raf, și, împreună, încetinind, par dintr-odată îngrozitor de lenți, cumva ieșiți din timp, rămașițe de carbon lăsate în urmă de vuietul metalic și asurzitor al automobilelor ce țâșnesc din bitum, de foșnetul alert al corpurilor ce trec pe lângă ei, pe trotuar, strânse în două fluxuri opuse, calde, unul urcând din spatele lor, ca o umbră fierbinte și obscură, celălalt venind din față, traversându-i, înaintând spre centru, spre birourile bancare învăluite-n albeața luminiscentă de neon, spre clădirile înalte ce adăpostesc Prefectura și Casa de Sănătate.

— Derbedeule, să nu te aștepți să te iau în brațe.

Copilul îl privește cu o curiozitate somnolentă. Simte că bărbatul care-l ține de mână glumește și nu glumește în același timp. Dar e prea vlăguit ca să protesteze, să facă o criză, ceva, așa că se lasă dus, pe jumătate târât, în timp ce palma bărbatului îi strânge degetele ca într-un cuib de fân, aspru dar molatic.

— Hai, că aproape am ajuns.

Eu cum eram la patru ani, cât are acum Raf, se întreabă Filip Maximilian? Dumnezeu știe... Dar povestea trebuie să fie destul de asemănătoare. Bebe, tatăl meu, mă ducea la grădiniță, tot așa cum îl duc eu, acum, pe Raf, mai mult târându-l, având senzația că trag după mine un mare balon colorat, fragil și tocmai de aceea dificil de manevrat, din sfoară de cânepă, subțire.

E atât de devreme. Ziua nu e încă desfăcută din noapte, așa că, prin despicătura zorilor, nu vezi chipuri, ci doar umbre, corpuri, contururi, lumini încă aprinse la ferestre, apoi e miasma matinală a combustiei, ulei și benzină amestecându-se-n volute inconfundabile, iar vara mirosul de bitum, greoi, dulceag. Plutesc împreună, tată și fiu, între noapte și zi, pe o fâșie subțire, ce pare de lapte. E un tată bun dar, să recunoaștem, e plictisit și grăbit. O umbră uriașă, neliniștită. Copiii pe care-i iubești dar care sunt asemenea unei pelicule de ulei între tine și viață, te încetinesc, te fac moale și prudent, iar Bebe acest lucru îl resimte. Bebe își aprinde o țigară și merg așa, ținându-se de mână, traversând prin dreptul Măcelăriei, trec printr-un gang ce desparte cele două clădiri ale Finanțelor Publice, ocolesc parcare, pisici gri, grase, pândesc de sub carcasele de metal ale containerelor de gunoi, ochii lor strălucesc, și e o strălucire verzuie-înghețată pe care micul Filip Maximilian nu o înțelege, iar fire de gudron, particule invizibile de nicotină se prind în hainele sale, în vreme ce dincolo de blocurile înalte de zece etaje ce mărginesc bulevardul poate deja intui discul amorțit al soarelui.

Dar nu e aceeași situație acum, desigur. Raf nu e fiul său. E al Monalisei. Și al lui Tamango, fostul iubit al Lisei. Tamango nu știe prea multe despre existența micii vietăți cu păr negru, buclat și lucios. Sau dacă știe și inima lui vibrează uneori cu gândul la vietate (oricum, nu se poate compara cu vertijul îngrozitor al unei mame), așteaptă ca timpul, anii, să construiască încet-încet un tânăr, un